

[Finansministeren.]

spørgsmålet om en egentlig overgangsordning uden det særlige problem med forskudsbetaling; den opgave er løst, og jeg tror også, de fleste vil erkende, at den er løst særdeles fint af eksperterne i skattedepartementet. Hvis vi ikke havde vanskeligheden vedrørende forskudsbetalingerne, var der i og for sig kun det problem, at de skatteydere, som i 1967 har en i forhold til deres normale indkomst usædvanlig høj skat, vil blive ramt, når vi ophæver skattefradragsreglen.

Derimod får alle andre skatteydere, vil jeg gerne understrege, et normalt skattefradrag i næste skatteår. Det er nemlig en fejltagelse, når man i almindelighed har den opfattelse, at man ikke får et skattefradrag i næste skatteår. Sagen er den enkle, at det, vi i dag kalder for skattefradrag, og som vi får på basis af tidligere betalte skatter, får vi fra det nye systems indførelse med det samme; det er nemlig indbygget i, indregnet i, procenterne — det er derfor, de kommer ned på det lave niveau. Altså: alle skatteydere får skattefradraget i kraft af de ligevægtsskatter, kan vi kalde det, som skalaerne indeholder. Når jeg siger ligevægtsskatter, er det lidt i gåseøjne, for det er jo ikke det, man normalt forstår ved ligevægtsskatter. Man kunne tale om et normalfradrag og sige, at alle skatteydere får et normalfradrag. Men hvis en skatteydere skat i 1967 er usædvanlig høj, så er det klart, at der mangler noget, for han får kun normalfradraget i det næste skatteår; derfor bør han have et ekstrafradrag, og det er det, vi har i reguleringsfradraget.

Den anden side af sagen er spørgsmålet om dem, der har en særlig lav skat i år; det er dem, der har forskudsbetalt, men det kan også være mange andre. Lad mig nævne de unge, som første gang har en normal indtægt i 1967; de er måske færdig med militærtjenesten og går i arbejde, de har ikke haft nogen indtægt i 1966, og som følge deraf har de ingen skat i 1967 — jeg skal kun nævne dette ene eksempel; der

kunne nævnes mange andre. Hvis vi nu lavede en sådan regel, som man har nævnt, så ville vi jo ramme alle disse unge, og vi ville også ramme f. eks. den familie, hvor hustruen i 1967 første gang er gået ud i erhvervslivet. Det kan ikke være rimeligt, og det er en af grundene til, at vi ikke i finansministeriet har kunnet nå frem til det, vi egentlig ville: den helt rigtige ordning.

Jeg tror ikke, jeg vil fordybe mig mere i dette; der kunne jo siges en masse andre ting om dette spørgsmål, men lad os vende tilbage hertil i udvalget.

Jeg lagde naturligvis mærke til, at den radikale ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, kom med nogle temmelig stærke udtalelser — men ærlig talt: jeg sad og ventede på bare en antydning af et forslag til, hvordan man skulle løse problemet, og den kom ikke. Derimod kom der — ligesom nu her fra mig — mere end antydninger, nemlig bestemte påvisninger af, at der ville være vanskeligheder, hvis man skulle finde frem til den helt rigtige ordning, og det er altså også situationen. Jeg vil gerne erklære mig helt villig til at gennemgå disse problemer i udvalget og prøve på, om det er muligt at finde frem til en bedre ordning.

Må jeg så gå over til nogle enkeltheder. Med hensyn til befordringsfradrag vil jeg sige til hr. Peter Nielsen, at jeg vil se på hans tanke — vi har set på den tidligere — om det svenske system for befordringsfradrag, men jeg kan ikke give noget tilsagn om at gå den vej. Lad os se på det i udvalget — jeg tvivler på, at det er den rigtige løsning.

Med hensyn til gavefradragene, § 8 A, er det altså nu blevet åbenbart, forhåbentlig også for Berlingske Aftenavis, at finansministeren ikke har stillet forslag om, at § 8 A om gaverne skal afskaffes. Det er rigtigt, at jeg har fået en masse henvendelser vedrørende disse gaver og også personlig er kommet til den opfattelse, at det ville være forkert at stryge bestemmelsen fuldstændigt; men det betyder ikke, at